

[Iver Poulsen.]

som vi kan anerkende, at justitsministeren er kommet på bedre tanker angående betimeligheden af særlige regler om oplysninger og fortællinger. Men meningen med det hele var jo med udgangspunkt i grundlovens § 13, at ministres ansvar nu skulle bestemmes nærmere ved lov, og det bliver det ikke i regeringsforslaget.

Nogle af de juridiske teoretikere har hævdet, at en særlig lov på dette område er unødvendig, idet man har henvist til, at regler om ministres ansvar allerede var dækket af straffeloven, således som det allerede er nævnt her i dag. Justitsministeren har jo selv været og er nok stadig væk af samme mening, for det er ikke lykkedes at skjule denne opfattelse ved det fremsatte regeringsforslag; det er sandt at sige ikke stort andet end en gentagelse af påstanden om, at en særlig lov er unødvendig, omsat i nogle få paragraffer. Der var enighed i kommissionen om, at nogen juridisk nødvendighed for en særlig lov var der ikke. De krav, man har rejst, og som regeringen har erklæret sig villig til at være med til at realisere, om alligevel at få en særlig lov var støttet ikke på juridiske, men på politiske, psykologiske og man kan måske sige pædagogiske hensyn. Derfor er det ikke tilfredsstillende at skulle nøjes med en lov, der rent umiddelbart måske nok virker elegant og besnærende, men som udtrykker sig så stramt og strengt formelt juridisk, at forståelsen af dens betydning og rækkevidde i stort og småt kræver en indgående juridisk fortolkning. Ca. 45 linjer lovtæst, men med motiver, som fylder det tidobbelt, og vel at mærke motiver, der indholdsmæssigt er af en sådan karakter, at der er tale om at lovgive i motiverne, hvilket det ærede medlem hr. Ninn-Hansen allerede har været inde på. Det er noget, man med rette må betragte som en lidet heldig form for lovtæst. For særlig statsrets- og strafferetskyndige er alle disse mere eller mindre spidsfindige fortolkninger måske nok for døjelig kost, men det kan endda måske for ganske almindelige jurister knibe med at hitte ud af det. Bør en sådan lov ikke være mere umiddelbart forståelig for en fornuftig lægmand? Bør den ikke ganske anderledes sige den jævne, fornuftige lægmand noget? Det mener vi i hvert fald.

Vi har bl.a. bestræbt os for at opbygge vort forslag efter strammere linjer end VK-forslaget; det var noget af det, der vandt særlig anerkendelse i en kronik i Berlingske Tidende af professor Stig Iuul. Men i sit koncentrerede lovforslag er den højtærede justitsminister gået så vidt ad denne vej, at det, efter hvad vi kan se, er lykkedes at klemme alt liv og al mening ud af lovforslaget.

Hvad selve denne kondenseringsbestræbelse angår, skal jeg fremdrage en enkelt principielt væsentlig ting. Vort forslags § 1 lyder således:

„Til nærmere bestemmelse af det i grundloven fastslåede ministeransvar for regeringens førelse gælder de i denne lov fastsatte regler. Hvor intet andet følger af denne lov, finder endvidere borgerlig straffelov og den øvrige straffelovgivning anvendelse på ministrenes ansvar for handlinger eller undladelser. For så vidt angår de i borgerlig straffelovs §§ 155-157 omhandlede forhold, træder dog denne lov i stedet for de pågældende bestemmelser.“

Vi har derefter i vore øvrige paragraffer foreslået bestemmelser, der virkelig erstatter de pågældende straffelovsbestemmelser.

De sidste linjer i vor § 1 om bortfald af straffelovs §§ 155-157 om ansvar for misbrug, undladelse af pligtmæssige handlinger samt om forsømmelser og skødesløshed er netop en af de præciseringer, som er indsat i vort genfremsatte forslag på foranledning af den højtærede justitsministers kritik af vort første forslag.

I regeringsforslagets § 6, stk. 2, hedder det på lignende måde:

„Borgerlig straffelovs §§ 155-157 gælder ikke for ministre.“

I bemærkningerne siges herom, at denne udtrykkelige undtagelse af lovtæstiske grunde må anses for rigtig, idet forslaget § 5 træder i stedet for disse bestemmelser. Det forstår jeg ikke rigtig, og jeg er ikke den eneste, der ikke forstår det. § 5 handler alene om strafferammerne, bøde, hæfte eller fængsel, men siger intet om gerningsindholdet. Måske er det en trykfejl, i hvert fald skulle der vel også have været henvist til det, der vel er lovens hovedbestemmelse, nemlig § 4 om tilsidesættelse af de pligter, „der påhviler ham efter grundloven eller lovgiv-